

Ira Svobodová

Úsporný svět její iluzivní malby můžete do 2. března objevit na výstavě Liminal Phase v pražské Trafo Gallery. My jsme zase zjišťovali, čím se absolventka ateliéru vedeného Michaelem Rittsteinem na AVU Ira Svobodová chtěla stát, když byla malá, jakými věcmi se obklopuje či kam chodí za dobrým jídlem.

Fascinuje mě: Papír. Je křehký a zároveň má obrovskou sílu. Po staletí je nositelem informací a emocí. Je velmi snadné ho poznamenat a poničit, ale téměř nemožné to pak bez následku vrátit zpět. I z obyčejného listu papíru se dají vytvořit úžasné věci..., pro mě je papír metaforou života.

Být malířkou znamená: Splněný sen, bytostná potřeba, ale i strach z odhalování nitra.

Nejkrásnější moment během tvorby je: Když se mi podaří pochyvat všechny myšlenky a dát jim jasný tvar. Definovat směr nové série a tu pak rozvíjet dál. To jsou momenty, kdy bych z ateliéru nejraději vůbec neodcházela.

Dětství jsem prožila: Jako jediná a nejmladší holčička v partě s bratrem a kluky z naší ulice v Praze v Braníku. Vděčně jsem dělala brankáře, špeha či uprchlého zločince.

Jako malá jsem byla přesvědčená, že v dospělosti stanu: Chirurgem.

V 18 letech jsem nevěděla, že: V sobě najdu odvahu opustit všechny jistoty a risknout skok do prázdna za svým snem.

Malbu jsem si vybrala, protože: Mě už od dětství přitahovala jako magnet.

Rittstein mě naučil: Zlepšovat se každodenní prací a nebát se udělat chybu.

Oranžová, nebo růžová? Velmi pečlivě namíchaná pudrová růžová.

Káva, nebo čaj? Kvalitní tehajwanské oolongy a cokoliv ze zelených či modrých čajů od mé oblíbené značky Mariage Frères.

Když se chei skvěle najíst, vyrazím do: Pražských podniků El Camino (1), Ristorante da Matteo a potom na koktejl do Forbíny.

Mezi mé báječné vlastnosti patří: Jak se do něčeho zakousnu, jen tak nepustím. Ráda dotahuji věci do konce.

Voní mi: Ořezané tužky, dezinfekce, nové auto, borovicový les v parnu a parfém Révolution od Trudon.

Nejlepší český film je: Hoří, má panen-

ko, Krajina ve stínu, Amadeus. A přidala bych slovenský film Piargy, který se mi zaryl hluboko pod kůži.

Můj výtvarný styl bych definovala jako: Geometrickou abstrakci s lyrickým podtextem, která se vyvíjí stále více směrem k realismu.

Moje aktuální výstava v holešovické Trafo Gallery je: Zatím nejpropracovanější výstavní projekt, kterému jsem dala rok a půl života a kus duše. Jsou zde představeny počátky tří nových sérií. Poprvé jsem zde také vyzkoušela experiment s umístěním barevných monochromů na stěny ve stejných barvách. (3)

Nejlépe se mi tvoří: V mém ateliéru v Praze. Ideálně na podzim, když venku prší, je mlha, já nikam nespěchám a můžu v klidu pracovat třeba 14 hodin v kuse.

Tři galerie, do kterých se opakovaně vracím: Miluju celou Chelsea v New Yorku a galerie v pařížské Marais. Nejraději se vracím do galerie Perrotin, která sídlí v překrásném, typicky pařížském domě. Z českých se cestou na Moravu vždy ráda zastavím v Osmičce v Humpolci a v Galerii Závodný v Mikulově (2). Cestou na sever pak v Galerii Benedikta Rejta v Lounech.

Knih, která mi v srdci nechala díru: Gaspard de la Nuit od Aloysia Bertranda, předchůdce prokletých básníků, podle které jsem před 4 lety zpracovala stejnojmennou výstavu. Z těch současných Zahrada od Petry Dvořákové (5) a Rozpůlený dům od Alice Horáčkové. A v neposlední řadě moje nová monografie, která právě vyšla u příležitosti výstavy Liminal Phase.

Více než bych měla, utrácím za: Květiny a vonné svíčky. Mezi poslední objevy patří 02:45 Enfin seuls od značky D'Orsay z Paříže (4) a Acqua della Regina od Santa Maria Novella z Florencie.

Sbírám: Sochy a obrazy. Tomu se nedá při mé práci vyhnout.

Miluju: Pivoňky, kostely, léto na chalupě a řídit krásná auta.

Zaručeně mě dožene k slzám: Když mi dcera řekne, že jsem nejlepší maminka na světě.